

Temps de falsificadors

Són temps de “fantasmes”. De prestidigitadors polítics, d’ensarronadors professionals, de falsificadors de la veritat, de “reversionistes” de la història. I n’hi ha pertot arreu. Creixen com bolets i es multipliquen a una velocitat extraordinària, des de les aules universitàries als mitjans de comunicació, des de l’administració a l’empresa privada, des del govern a l’oposició. Això és un bull que no para. Aquí no hi ha qui s’hi entengui, de cap de les maneres.

Els militants d’extrema dreta ens volen fer creure que només són de dreta, els dirigents de dretes de tota la vida, ara, de cop i volta, d’un dia per altre, ens diuen que s’han tornat de centre; els social-demòcrates, que són socialistes purs; els socialistes de soca-rel, que són els rojos la més bona gent del món; els comunistes no volen recordar ni qui són... En fi, una confusió de cal Déu, enmig de la qual és difícil de navegar –si fins i tot les brúixoles més afinades hi perden el nord fàcilment! El rigor no existeix, la coherència no es porta, l’ètica és passada de moda. No hi ha límits, tothom s’atreveix a dir-hi la seva, tant els polítics com els meteoròlegs de l’economia, tant els gurús-columnistes dels diaris com els predicadors radiofònics. Aquí es dona més importància a l’opinió que no pas a la informació pura i pelada, per molt que, tantes vegades, aquesta última desmenteixi la primera. No hi fa res. Tant se val.

La sentència del judici Marey, condemnant a molts anys de presó tota la cúpula del Ministeri d’Interior del primer govern socialista, amb José Barrionuevo i Rafael Vera al capdavant, ha fet saltar de polleguera els màxims dirigents del PSOE. I després d’aixecar el crit al cel, d’evocar la mare que va parir tots els jutges del Tribunal Suprem, han començat a revisar la història d’aquests últims anys del país amb un descarament que no té nom ni llinatge. Com si només ells haguessin plantat cara al franquisme, com si només ells haguessin lluitat pel retorn de les llibertats democràtiques, com si fossin els protagonistes clau de la transició, i qui va so-

frir més que ningú els intents d’involució, els atemptats d’ETA, o com si fossin els únics garants d’una societat en què, hipotèticament, es pot dir el que penses en veu alta sense perill que t’emmanillin i et tanquin a la gajola. Sembla com si, de cop i volta, els socialistes s’haguessin adonat que la història pot començar a passar-los factura, i volguessin rebobinar el vídeo del passat amb la pretensió de maquillar-ne determinades escenes poc exemplars.

“Al meu marit, li han robat el passat, li han robat la història. Perquè el meu marit també té història” –va dir, enfurismada com una mona, la dona de l’ex-ministre José Barrionuevo, quan li van fer saber la decisió de la Sala Segona del Tribunal Suprem—. El mal és que, la pobre senyora, no va entrar en detalls concrets d’aquest passat que ella reivindicava (d’estudiant carlista, d’inspector de treball, de responsable dels guàrdies municipals a l’Ajuntament de Madrid, de prepotent ministre de l’Interior socialista...), ni va tenir en compte que aquesta història de José Barrionuevo, que ella ara invoca tota enfurismada, al cap i a la fi, no és tan edificant com vol fer creure, puix que s’ha construït sobre els sofriments de tants i porta pèssims records a tants altres...

Però es veu que ni el sentit de la humilitat ni el de l’autocrítica no solen figurar gaire entre les virtuts dels dirigents polítics actuals.

Els socialistes no volen veure que ara paguen els errors garrafals que van cometre en la seva manera de plantar cara al conflicte basc i a la tenebrosa gestió del Ministeri d’Interior. Que, en el seu dia, optant per la via del terrorisme d’estat, no feien sinó hipotecar-se amb el dimoni i empitjorar les coses. I ara, quan els arriben les factures de tots aquells estralls, volen fer creure que sempre havien actuat de bona fe, que la seva preocupació era únicament l’estabilitat del país i que, finalment, són els únics damnificats de la història. I per atènyer els seus fins són capaços de tot. De donar-ne la culpa al general Franco, a Adolfo Suárez o a la IV Internacional. O cosa pitjor, de falsificar la història.

XAVIER VINADER

“Ara, quan els arriben les factures de tots aquells estralls, els socialistes volen fer creure que sempre havien actuat de bona fe i que són els únics damnificats de la història.”